№ 6 (28) /Лютий 2019 року

Прем'єра

19, 20 квітня

19:00

Інформаційно-рекламне видання Informative and advertising edition

НАЦІОНАЛЬНИЙ АКАДЕМІЧНИЙ 1 D D D

Музика та тексти пісень Е. Ліппа Лібрето М. Брікмана та Р. Еліса Переклад Я. Іваницької

Купуй квитки on-line за 59 секунд на WWW.OPERETTA.COM.UA

Репертуар

Анонс

Департимент культури виконавного органу кијеськој мизькој ради (кијеськој мјеској державној админстраци) кијеський национальний академичний театр оперети	TER
РЕПЕРТУАР	
НА БЕРЕЗЕНЬ 2019 РОКУ	
Маргарита Черненко «ПТАХА» 18-00 Лрична драма	
11 помеднок 19-03 Комедія жаху. Вистава акторонкої майстерні Богдана Бенкока	
12 выторок 19-00 Концерт-ревю «ЗВУКИ МЮЗИКЛУ» Сытовы кіти у виконанні солістів Національної сперети.	
13 «JE Т'АІМЕ» музика Любові 19-00 Спіаве з. а. України Любов Добронскенко	
14 «ВЕСНА ДЛЯ НЕЇ» 19-00 Вечір романсу	
15 «ГОЛОС СКРИПКИ» 19-00 н.а. Усраїни Богдана Півненко та її учні	
16 «КАЛЛАС» Г	IPEM'EPA
17 надля 19-00 Комедія жаху. Вистова акторської майстерні Богдена Бенкока	
19 «ФРАНЦУЗЬКІ МЕЛОДІЇ» 19-00 Вечір французької музики від класики до шаноону	
20 «КАЛЛАС» Поторіа пристраєті	IPEM'6PA
22 «ІВАН КОЗЛОВСЬКИЙ. ІСТОРІЇ КОХАННЯ» 19-00 Векраногадія та музики	
23 субота 19-00 Кохання» Моновистава з. а. України Ірини Берлалівої-Приман	_
29 полнаца 19-00 Михайло Веллер «ХОЧУ В ПАРИЖ» Монопистала з. а. України Володимира Голосняка	
30 субота 19-00 Дража	IPEM'EPA
31 недіся 19-00 н. а. України «РОМАН ГРИНЬКІВ ТА ДРУЗІ» Вичір сучасної бандури	
Замовлення квитків за тел.: (044) 235-75-18 Купуй квитки on-line sa 59 секунд на http://kozlovskyi-center.com.us	#ми_в_центрі

Прем'єра ексцентричної трагікомедії «Оркестр»

8 та 9 лютого 2019 року на «Сцені 77» Національної оперети України відбулася прем'єра ексцентричної трагікомедії «Оркестр» за Ж. Ануєм. Постановка вистави відповідає сучасним постмодерністським тенденціям і перегукується із театрами Стародавньої Греції та часів великого Шекспіра, коли всі жіночі ролі грали чоловіки.

First night of tragic comedy «Orchestra»

On the 8th and 9th of February, 2019, «Stage 77» of the National Operetta of Ukraine hosted the premiere of the eccentric tragicomedy «Orchestra» by Jean Anouilh. The play was staged in line with present-day post-modernist trends and rings back to theatres of Ancient Greece and the times of great Shakespeare, when all women's roles were performed by men.

Недопита філіжанка кави Богдана Струтинського

Продовження. Початок №4(18), №6 (20), №7 (21), №1 (23), №3 (25), 2018.

Олександр Кравченко

Наодинці з собою

Сьогодні Богдан був задумливо-замріяний... Він довго дивився в глибину філіжанки із кавою, потім потер долоні і, замислившись, сказав:

-Вивчаючи людей, глибше пізнаєш себе. В цьому є цікавий взаємозв'язок. Мені часто вдається, дивлячись на людину, ловити власні риси. І навпаки. Розпізнавати себе – найскладніше в людині, коли від себе йдеш до пізнання іншого, заглядаєш в глибину душі, як от в цю філіжанку, і дивуєшся, ніяковієш від того, що бачиш.

Богдан посміхнувся і продовжив: -Через пізнання когось – до пізнання себе. І, зрозумівши власний внутрішній стан, замислюєшся, залишаєшся наодинці із собою. Цікава річ – пізнавши себе, ставши один на один із собою, постаєш перед дилемою: а вільний ти чи ні? Це – надзвичайно! Вільний чи ні? Чи вільний в думках, діях, радощах,

«Unfinished cup of coffee of Bohdan Strutynskyi»

Oleksandr Kravchenko

In the privacy of own mind

Today, Bohdan was thoughtful and mused ... He looked into the depth of his cup of coffee, then rubbed his hands and, after thinking for a while, said:

-Studying people, you know yourself deeper. This bears an interesting interrelationship. I often manage to discover my own features, looking at a person. And vice versa. The most difficult thing is to recognise yourself in a person, when you move from yourself to the knowledge of another man, look into the depth of his soul, like into this cup, marvelled and frustrated by what you see. Bohdan smiled and continued:

-Through the comprehension of someone - to the comprehension of yourself. Having conceived your internal state, you fall into deep thought, staying in the privacy of your own mind. What is interesting: when you know yourself, alone with your thoughts, you face a dilemma: are you free, or not? It's extraordinary! Free or not? Are you free in your thoughts, actions, joys and sorrows? What is my biggest joy today? No, don't you laugh: I get the biggest joy from the full house, when people look around in search of a free seat, and I stand, leaning on the firm theatre wall, and enjoy. The biggest joy - happiness - comes to me. I am a part of it! I

managed! I did it! I will never ever tell anyone about it, but this is inside. You know, I've been learning a lot recently: going to different countries, cities, theatres, watching plays, concerts, stage directors, actors, and discovering in them myself, my creative line, idiom, my theatrical intelligence. Yes, intelligence. Today, one can't do without it. I learn and teach, cognize and deliver. This is superb! It's smart to feel that today, your theatre is not worse but better than in European capitals. I take chances, give the way to the new that has become a part of us. It means new forms and genres, not seen in the operetta. It means young directors and actors with their zeal, energy, rises and mistakes. Yes,

Continued. For the beginning, see No. 4(18), No. 6 (20),

No. 7 (21), No. 1 (23), No. 3 (25), 2018.

смутку? Яка для мене найбільша радість сьогодні? Ні-ні! Ти не посміхайся – найбільша радість – аншлаг, коли люди озираються в пошуках вільного місця. А я стою, прихилившись до міцної стіни театру, і радію. До мене приходить найбільша радість - щастя. Я до цього причетний! Мені вдалося! Я це зміг! Ніколи нікому про це не скажу, але це є всередині. Знаєш, останнім часом дуже багато вчуся: їду до різних країн, міст, театрів, дивлюся вистави, концерти, режисерів, акторів і знаходжу в них себе, свою творчу лінію, почерк, свій інтелект театру. Так-так, інтелект. Сьогодні без цього не можна. Я вчуся і навчаю, пізнаю і передаю. Це - супер! Класно відчувати, що твій театр сьогодні не гірший, а кращий, ніж в столицях Європи. Я ризикую, даю дорогу тому новому, що вже стало нашим, постійним. Це - нові інші форми, жанри, яких ще не було в опереті. Це - молоді режисери і актори з їхніми завзяттям, енергією, злетами і помилками. Так-так, помилками... Я їх відчуваю, ними хворію, з ними злітаю до небес.

Богдан раптово зупинився, озирнувся і замовк. Підійшов офіціант. Щось говорив, викладав на стіл, розкривав. Богдан його не бачив. Він був надзвичайно далеко в собі. Потім зіграв пальцями якесь скерцо по столу, як по клавішах роялю, і сказав:

-Знаєщ, я дуже рідко п'ю каву наодинці. Можливо тому, що кава - це привід до розмови, співбесіди, коли ти з кожним ковтком наповнюєш себе філософією життя іншої людини. Це дає дуже позитивні відчуття. I в цьому такий прекрасний момент! Щось в тобі змінюється і зміцнюється. Люблю пошуки нового. I завжди очікую на результат бесіди, репетиції, вистави. Результат це основа моєї творчої філософії. I коли його бачиш, стає так само приємно, радісно, щиро, як після цього ковточка кави. Мистецтво - це теж терапія. Ми лікуємо, змінюємо стан людей, що в залі. Я відвертий і чесний в своїх внутрішніх намірах і хочу, щоб глядач плакав від щастя. Ось це і є справжній театр, справжнє мистецтво.

Я дивився на Богдана і дивувався:

-А дай, Богдане, відповідь на таке банальне питання: «Якби тобі ще раз вдалося почати життя з початку, що б ти змінив? Від чого відмовився? Що лишив таким, як є?»

-Все просто і складно. Я, дякуючи Богу, живу. Моя доля складається так, як складається. Моя доля – це люди, світ, театр. Що б я змінив? Певно, більше спілкувався з батьками. Тоді в моєму житті було б менше помилок. Батьки - це той оберіг, який з тобою на все життя. Що б не зробив? Мабуть, не можна інколи говорити правду до кінця. Правдою можна травмувати. Але я не зможу жити інакше. Думаю, що не зміг би бути іншим і щось змінити в собі. Хоча б дуже хотів. А не хотів би спілкуватися з людьми, які неприємні. Але у цьому досвід, уроки життя, які не можна змінити. Якби я міг, то зупинив би війни. Не хотів би секундного задоволення. Людина має право бути щасливою якнайдовше. Хочеться, щоб люди, які поруч зі мною, були щасливими і від цього щастя я б отримував крила. Хочеться, щоб діти – наше майбутнє – радісно йшли до театру. Фантастично піднесений стан митця – дарувати радість, не зупинятися, співчувати. Це – Дар Божий, що є в кожного всередині. Потрібно лише бути чесним, навіть коли ти наодинці із собою. 🔳

mistakes... I feel them, I am sick with them, and fly to the sky with them.

Bohdan suddenly stopped, looked around and hushed. A waiter came up, said something, put something on the table, opened it. Bohdan didn't see him. He was very deep inwards. Then he played some scherzo on the table with his fingers, as if on the keys of a piano, and said:

-You know, I very rarely drink coffee alone. Maybe it's because coffee is a pretext for a conversation, a talk, when with every new drink you fill yourself with the life philosophy of another man. It produces very positive feelings. It is such a beautiful moment! Something changes and gets stronger inside you. I love search of novelty, and always wait for some result from a conversation, rehearsal, performance. The result makes the basis for my creative philosophy. When you see it, you feel so pleased, happy, sincere, as after this mouthful of coffee. Art is a therapy, too. We cure, we change the state of the people in the audience hall. I am frank and honest in my internal intentions and want viewers to cry for joy. This is the true theatre, the true art.

I looked at Bohdan and wondered: -Bohdan, please do answer this trivial question: «If you could start your life all over again, what would you have changed? What would you have dropped? What would you have left the way it is?»

-Everything is simple and hard at a time. Thank God, I live. My fate is developing the way it is. My fate is made up of people, society, theatre. What would I have changed? Probably, I would have communicated with my parents more. Then, I would have made fewer mistakes. Parents are the guards that stay with you all your life.

What would I not have done? Maybe sometimes, not all the truth should be said. Truth can upset. But I can't live in a different way. I don't think that I could have been different and change something in me. I would like though. I would like not to communicate with the unpleasant people. However, this gives the experience, the life lessons that cannot be changed. If I could, I would have stopped wars. I do not want a momentary pleasure. A human has the right to be happy as long as possible. I want all the people who are by my side to be happy, and this happiness would give me wings. I want children - our future - to go to the theatre happily. It is a fantastically inspired state of an artist – to give joy, not to stop, to sympathise. This is a divine gift inside every human. One just needs to be honest even in the privacy of one's own mind.

Баба Маня forever!

Катерина Морозова

Один із найвідоміших мюзиклів з репертуару Київського національного академічного театру оперети «Таке єврейське щастя» І. Поклада за п'єсою М. Каневського був поставлений народним артистом України, лауреатом Державної премії України ім. Т. Г. Шевченка С. Сміяном у 1993 році і мав назву «Кущі райські, або євреї з нашого подвір'я». У 2003 постановка С. Сміяна була презентована у другій текстовій редакції із назвою «Таке єврейське щастя». Протягом наступних п'ятнадцяти років вистава зазнала ще декілька текстових «осучаснень», але головні теми залишилися незмінними: людяність, відданість батьківщині, чесність, історична пам'ять. Берегинею спектаклю можна назвати першу і єдину виконавицю головної ролі - народну артистку України Тамару Тимошко-Горюшко. Неповторна і незрівнянна Баба Маня, іронічна, глузлива, мудра єврейська жінка без певного віку стала близькою та улюбленою героїнею для багатьох поколінь глядачів. Це підтверджують численні відгу-

ки і постійні аншлаги вистави. У часи змін та складних перетворень люди по-справжньому надихаються оптимізмом героїні, а життєстверджуючий зміст вистави допомагає приймати доленосні рішення у реальному житті.

«У наш час багато хто акцентує на тому, що ми стали сучасниками глобальних історичних змін, жити у яких надзвичайно складно, – розповідає Тамара Михайлівна Тимошко-Горюшко виданню «Operetta News», – якщо ж розібратися, то багато що залежить від чого або від кого та складність. Якщо складність від природи, то людина має підкоритися, а якщо складності від людей, то можна домовитися! Якщо ж говорити серйозно: варто боротися. Тверезо оцінювати ситуацію, запасатися терпінням та надією, вірити у краще.

Мені багато разів щиро дякували за ту віру в життя, яку люди отримували після перегляду вистави «Таке єврейське щастя». Особливо запам'ятався лист подружньої

пари, що була готовою до імміграції, але після перегляду нашого спектаклю прийняла рішення залишитись в Україні». Фрагмент з листа, написаного у 2009 році, вражає щирістю: «Із словами великої вдячності звертається до Вас сім'я Циковських: Маня (як вам це не дивно) та Йосип. Ми – кияни, живемо на Подолі вже 65 років. Київ - наше місто, життя, любов і доля. Нещодавно діти переїхали до Ізраїлю і наполягали, щоб ми приєдналися до них. Ми виставили на продаж нашу квартиру і все, що там є. Це було схожим на кінець життя. Але раптом ця вистава, а на сцені Ви в ролі Баби Мані. Трішечки наївна, тепла і, якась до болю рідна глядачеві. Ваша гра допомогла знайти відповіді на всі питання. Мій Йосип, сидячи у залі й плачучи разом зі мною сказав: «Маню, я вирішив, ми залишаємося! Діти молоді і в них все буде добре, а ми не поїдемо». Ми не бачили завершення вистави, бо сиділи і плакали разом,

Matron Mania forever!

Kateryna Morozova

One of the best-known musicals on the repertoire of the Kyiv National Academic Theatre of Operetta «This Jewish Happiness» by Ihor Poklad after a play by Oleksandr Kanevskyi was staged by Serhiy Smiyan in 1993 under the title «Pastures of Heaven, or Jews from our courtyard». In 2003, Smiyan's staging was presented in a new text version under the title «This Jewish Happiness». In the following fifteen years, the play saw more literary «modernisations», but its main subjects remained the same: humanity, devotion to the native country, integrity, historic memory. The first and only performer of the key role -People's Artist of Ukraine Tamara Tymoshko-Horiushko - may be called the guardian angel of this performance. Inimitable and incomparable Matron Mania, an ironical, catty, wise Jewish woman of uncertain age, has become a dear and beloved character for generations of viewers. This is witnessed by the numerous comments

вже від щастя. Ми залишаємося в рідному місті. Будьте Ви нам здорові, а якщо можна, ми Вас міцно цілуємо».

Роль Баби Мані одна із найвідоміших ролей актриси. Своїм прочитанням ролі Тамара Михайлівна торкається болючої для єврейського народу теми: прагнення вважати батьківщиною місце свого народження. Корінній одеситці Бабі Мані необхідно їхати в Америку, щоб врятувати онуку, залишаючи все і маючи в запасі лише сподівання. Щоб не піддаватися відчаю, вона шукає в тому щастя. Героїня Тамари Тимошко-Горюшко багато років дарує глядачам зі сцени «тонкі намйокі» і крилаті фрази. Чого варта одна тільки її спроба щось згадати: вона пригадує, спілкуючись із Всевишнім, «Бог мой, дай мнє памяти! (пауза) Спасібо! (пауза) Дал». Баба Маня стверджує: «Возраст - это морально выдержанный человек». Чиновників благословляє словами: «Пусть

їм всєм завтра будет так плохо, как нам всем здесь сегодня хорошо!».

У виставі порушена тема війни. Ветеран гине у мирний час. Уламок снаряду обриває життя покаліченого зятя Баби Мані і це завдає родині безмірного болю. З безодні несправджених сподівань, нездійснених мрій мешканці одеського подвір'я виходять всі разом, завжди підтримуючи одне одного. Герої розділяють біль і радість сусідів, стають по-справжньому рідними людьми, що живуть на одній землі.

«Дуже боляче те, як Україну змінює війна на Донбасі, – говорить Тамара Михайлівна. – Люди, що мали близькі, родинні стосунки, сьогодні втратили зв'язки. Тепер кожна людина, як окрема держава. І це – страшно. Тільки людяність зближує і допомагає пережити будь-які негаразди. Мені б дуже хотілося, щоб люди стали щирішими і прихильнішими один до одного, щоб у взаємовідносинах панувала доброта».

and permanent full house at this performance. At the times of change and complex transformations, people are really inspired by the optimism of that character, and the life-affirming content of the play helps them take important decisions in real life.

«Nowadays, many people stress that we witness global historic changes, and living at such times is very difficult, – Tamara Mykhailivna Tymoshko-Horiushko told «Operetta News» publication, – but when you come right down to it, a lot depends on what or who is the reason for that difficulty. If it is a natural difficulty, a person should submit to it, but if the difficulty has a human origin, it is possible to come to terms! Speaking seriously: one should fight. Read the room, arm with patience, hope for the best.

I was thanked many times for the belief in life, people got having seen the play «This Jewish Happiness». In particular, I remember a letter from a married couple that was ready to emigrate, but having seen out play, took a decision to stay in Ukraine». An

Аншлаг

extract from a letter written in 2009 strikes with its sincerity: «Pray accept the words of huge gratitude from the Tsikovsky family: Mania (no matter how strange this may seem to you) and Joseph. We are Kyivites living in Podil for 65 years now. Kyiv is our city, life, love, and fate. Our children moved to Israel and insisted that we join them. We offered for sale our apartment and all it had. It was like the end of the life. But suddenly, we saw this play, and you on the stage, as Matron Mania - a bit naive, warm and painfully familiar to viewers. Your acting helped us find answers to all questions. My Joseph, sitting in the audience hall and crying together with me, said: «Mania, I decided - we stay! Our children are young, they will be okay, but we won't go». We did not see the end of the play, because we were sitting crying together, this time - for joy. We will stay in our home town. God bless you, and if you allow, we kiss you firmly».

Matron Mania is one of the bestknown roles of the actress. With her interpretation of that role, Tamara Mykhailivna touches a subject, painful for the Jewish people: the desire to see the place of her birth as her motherland. Matron Mania, a native-born Odesite, needs to go to America to save her granddaughter, leaving everything but hope behind. In order not to give in to despair, she seeks her fortune in it. For many years, the character of Tamara Tymoshko-Horiushko has been granting «delicate hints» and catch phrases from the stage to viewers. It will just suffice to mention her attempt to recall something: she recalls things, communicating with the Lord. «God grant me memory! (pause) Thank you! (pause) He did». Matron Mania asserts: «Age means a morally ripe person». She blesses clerks with the words: «Let them all feel so bad tomorrow as we all feel good today here!».

The play touches the subject of war. A veteran dies in peacetime. A fragment of a projectile cut short the life of the crippled son-in-law of Matron Mania, thus causing measureless pain to the family. Residents of an Odesa courtyard go out of the abyss of disappointed expectations and frustrated hopes all together, always supporting each other. The characters share the pain and joy of the neighbours, become really kindred souls, living on the same piece of land.

«It's very painful to see how Ukraine is changed by the war in Donbas, – says Tamara Mykhailivna. – People who used to have close family relations have lost those ties. Now, every individual is like a separate state. This is horrible. Humanity alone brings people together, helps them go through any problems. I'd love people to become more sincere and friendly to each other, and kindness to rule human relations».

«Operetta News» розповсюджується:		
Торгово-промислова палата; готель «Дніпро»; готель «Братислава»; готель «Київ»; готель «Хрещатик»; бутик-готель «Opera» Мережа ресторанів «Carte BLANCHE»: ресторан «Конкорд», ресторан «Marokana», ресторан «Курені», ресторан «TOUCH CAFE», ресторан «Va BENE bistro». Мережа ресторанів «Козирна карта»: Ваккага Art-Hotel, Amber, «Гранд Піано Кафе», «PetruS-ь», «Чорне Порося», Spotykach, «Казбек», «Караван»,	«Нон-Стоп», «Тюбетейка на Тарасівській», «Хінкалі». Міністерство культури України, Департамент культури Київської міської державної адміністрації, муніципальні музеї Києва, Музейно-виставковий центр	
Орегеtta News. Інформаційно-рекламне видання Національної оперети України Адреса: 03150, м. Київ, вул. Велика Васильківська, 53/3. Тел. редакції: 044-287-74-84; - mail - сполодого соблать странитали сухоліт Макет, дизайн: Андрій Будник		

Переклад: Альянс-Профі

Фото: Анатолій Федорців

e-mail: operettanews@ukr.net

Друк: «Софія-А»

Досконалість у комсній лінії!

вул. Хрещатик 1/2, Київ, Україна, 02000 067 209 3315 www.artvivace.com

Арт-фойє Національної оперети

Петер Лаглер «Я піду і буду жити – або залишусь і помру» Чорнобиль. 32 роки потому. Фотографічна подорож із супроводжуючими текстами

26 квітня 1986 року о 01:23:44 на радянській AEC «Володимир Ілліч Ленін» біля українського міста Чорнобиля сталася техногенна катастрофа, яка сколихнула людство. Під час контрольного випробування в 4-му блоці станції з'явилися недоліки конструкції на реакторі та помилка операції. Наслідки радіоактивного забруднення для України, Білорусі, частини Росії та, у меншій мірі, для більшої частини Європи були і залишаються катастрофічними.

Через 31 рік австрійський фотограф Пітер Лаглер здійснив подорож в інший – в забутий і безлюдний світ, де природа намагається боротися зі збитками, завданими людьми, у зону відчу-

Петер Лаглер

ження навколо Чорнобильської атомної енергії.

Ця подорож супроводжувалася невидимою та непомітною радіоактивною небезпекою – через пустельні села та міста, які були екстренно евакуйовані і тепер роками чекають на... Це була фотографічна подорож до ядерно-опроміненого меморіалу, який і досі залишається великою загрозою для навколишнього середовища на багато тисяч років. «Маю велике бажання показати людям, що ядерна радіація означає насправді, які невидимі монстри стоять за ними, і яке нескінченне страждання може принести в найкоротші терміни, коли «багато років» насправді означає «назавжди» (Петер Лаглер).

Арт-фойє Національної оперети

N 6 (28). Лютий 2019 р.

Peter Lagler «I shall be gone and live – or stay and die» Chernobyl – 32 years later. A photographic travel with accompanying texts

On April 26th 1986 at 01:23:44 in the Soviet nuclear power plant «Vladimir Ilyich Lenin» near the Ukrainian city of Chernobyl the hitherto unimaginable happened. In an out-of-control test in Block 4 of the plant it came by design flaws on the reactor and by operating error to uncontrolled meltdown. The consequences of radioactive contamination for Ukraine, Belarus, parts of Russia and – to a lesser extend – for much of Europe have been and still are catastrophic....

31 years later, Austrian photographer Peter Lagler embarked on a journey into another – into a forgotten and largely deserted world, where nature is now trying to best combat the damage done by humans, in the 2.598 km² large depopulated exclusion zone around the Chernobyl nuclear power plant in Ukraine. It is a journey – always accompanied by the invisible and imperceptible radioactive danger – through deserted villages and cities, which were evacuated in a fiew hours

and have been waiting for years for their final dedine.

But it is also a photo-graphic journey to a nuclear-irradiated memorial, which is still a great threat to the enviroment – for many thousands more years... «My big wish is to show people what nuclear radiation means in reality – what invisible monsters are behind them – and what an endless suffering it can bring, in no time... but for many many years – in reality for always» (Peter Lagler).

25/17 cm, aprox. 160 pages Hardcover ISBN 978-3-99028-745-3 www.bibliothekinderprovinz.at

Переглянути виставку можна в Арт-фойє на 2-му поверсі з 28 лютого по 27 березня 2019 року. Презентація альбому, присвяченого фотографічній подорожі Петера Лаглера до Чорнобиля – 28 лютого о 17.00. «Stage_lab# Експериментальна сцена» You can see the exhibition in the Art-Foyer on the 2nd floor from February 28 to March 27, 2019. The presentation of the album dedicated to Peter Lagler's photographic trip to Chernobyl – February 28th at 17:00. - Stage_lab # Experimental Scene -

Реклама

есторан «Казбек» створений, щоб сидіти тут вдень серед квітів на затишній терасі, спостерігати за пекарем, що дістає із печі «Тоне» грузинський хліб шоті, або барменом, що чаклує над коктейлем. Дегустувати улюблене грузинське або європейське вино. А ввечері колихатися на хвилях грузинських пісень та акомпанементу рояля. Тут звучать поетичні тости і не порожніє стіл, повний хачапурі і шашликів, сациві і сацібелі, зелені і пахлави, та до ранку не затихає дружнє грузинське застілля!

Київ, бул. Л. Українки, 30а (044) 285-48-05 www.kazbek-kiev.com RestoranKazbek Грузином можеш — ти не бути відвідати «Казбек» повинен!

Репертуар

Всі НОВИНИ ОПЕРЕТИ на нашій сторінці в FB – «Київський театр оперети1», в pecypci Instagram – operetta_ukraine, на каналі You Tube – youtube.com